

Arrest

nr. 110 270 van 20 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jerevan. U bent gehuwd met M. A. (...) (O.V.X) en bent vader van één kind.

U verklaarde dat uw schoonvader M. A. (...) gedurende tien jaar politiek actief was. Hij behoorde niet tot een partij maar steunde doorheen de jaren de oppositie op verschillende manieren. Zo nam hij deel aan verscheidene betogingen en protestacties, was hij bij de verkiezingen van 2003 vertrouwenspersoon van S. D. (...) en was hij sympathisant van Levon-ter-Petrosyan bij de verkiezingen van 2008.

U gaf aan dat hij vanwege zijn politieke activiteiten problemen kreeg met de autoriteiten. U verklaarde dat uw schoonvader in 2011 valselijk werd beschuldigd van drugshandel. Hij werd hiervoor veroordeeld tot 5 jaar gevangenis. U verklaarde dat er tegen uw schoonvader een valse zaak was aangespannen omdat hij eerder geweigerd had belastende verklaringen af te leggen tegen twee andere politiek activisten.

U zette zich in voor de zaak van uw schoonvader en wilde een reportage laten maken over hem. Omwille hiervan kreeg u zelf problemen. Zo nam een politierechercheur (A. S. (...)) contact op met uw werkgever om druk op u uit te oefenen. U werkte op dat ogenblik bij een juwelier (G. (...)). Op aangeven van de rechercheur verzocht G. (...) u zich niet meer met de zaak te moeien. U kon de zaak echter niet ongemoeid laten.

Op 23/11/2012 werd u op het werk door uw echtgenote opgebeld met de mededeling dat er een convocatie op uw naam was toegekomen. U werd hierbij door de politie van Erebuni opgeroepen om te verschijnen op 26/11/2012. Toen u dit nieuws hoorde kwam u onmiddellijk naar huis en wendde u zich nog diezelfde dag tot de politie. U sprak er met rechercheur A. (...). A. (...) vertelde u dat uw werkgever een aangifte had gedaan van fraude. Deze laatste had verklaard dat u een diamant van een ring had vervangen door een gewone steen. A. (...) gaf u de tijd om de zaak met werkgever onderling op te lossen.

U confronteerde G. (...) vervolgens met deze beschuldiging. Hij verklaarde dat hij u gewaarschuwd had om afstand te doen van de zaak van uw schoonvader. U begreep aldus dat G. (...) de steen had verwisseld en dat A. (...) en G. (...) tegen u samen zwerden. U vertrok hierna naar huis.

Die avond kreeg u een dreigtelefoontje. Er werd van u geëist dat u het bedrag van de ring zou terugbetalen. Het was namelijk zo dat de ring, waarvan de diamant was vervangen, verkocht was aan een kopstuk uit de criminele wereld (met als bijnaam Z. (...)). Deze had het bedrog vastgesteld en was uit op wraak. U verklaarde aan de hoorn dat u niets met de zaak te maken had en onderbrak het gesprek.

Toen u de volgende dag op uw werk was ontving u een telefoontje van een onbekende. Deze persoon vroeg u naar buiten te komen om over de ring te praten. Toen u buiten kwam werd u echter geslagen en in een wagen geduwd. U werd naar een open veld in Abvoyan gebracht. U werd er bedreigd met een wapen; er werd u één week de tijd gegeven om het verschuldigde bedrag terug te betalen. U werd hierna vrijgelaten en keerde met een taxi naar huis. Diezelfde nacht dook u met uw vrouw onder bij uw tante in Artashat. U verbleef er ongeveer drie weken. In die tijd werd uw reis naar het buitenland geregeld. Tijdens uw verblijf in Artashat zijn uw ontvoerders nog langs uw ouderlijke woning geweest op zoek naar u.

Op 19/12/2012 werden u en uw vrouw vanuit Artashat naar de luchthaven van Jerevan gebracht. Vandaaruit vlogen jullie, met een tussenlanding in Italië, naar België. Na aankomst werden jullie paspoorten naar Armenië teruggestuurd omdat er iets in moest worden rechtgezet. Jullie zagen jullie paspoorten niet meer terug. Op 07/01/2012 dienden jullie een asielaanvraag in in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden niet aannemelijk. U verklaarde wat dit betreft dat uw schoonvader als politiek activist werd vervolgd, en dat er meer bepaald een valse zaak tegen hem aangespannen zou zijn. In de nasleep hiervan, omdat u opkwam voor de belangen van uw schoonvader, zou u zelf zijn vervolgd. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf en uw schoonvader toeschrijft.

U legde, ter staving van uw asielaanvraag, een document van het parket van Erebuni en Nurabashen (districten van Jerevan) voor dat aangeeft dat uw schoonvader M. A. (...) beschuldigd werd van drugshandel. Wat dit document betreft dient te worden vastgesteld dat er geen objectieve aanwijzingen zijn dat deze strafzaak zou zijn opgezet/gefabriceerd en dat uw schoonvader omwille van politieke redenen op deze manier zou zijn vervolgd.

Uw verklaringen over deze zaak deden daarbij afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo werd vastgesteld dat u onaannemelijk weinig geïnformeerd bleek te zijn over de zaak van uw schoonvader. U beweerde met name dat er tegen uw schoonvader een valse aanklacht was geformuleerd omdat hij geweigerd had compromitterende verklaringen af te leggen over twee andere politiek activisten. Uw vader, die eveneens politiek actief is geweest, zou deze activisten hierna gewaarschuwd hebben voor soortgelijke acties (CGVS p.8-10, vragenlijst CGVS). Welnu, er werd vastgesteld dat u niet kon aangeven wie deze twee activisten zijn. U kende hun namen niet en wist niet op welke wijze zij politiek actief waren. U kon evenmin verduidelijken wat de band was tussen deze twee personen en uw schoonvader. U verklaarde wat dit betreft dat zij bepaalde activiteiten hadden gedaan. Welke activiteiten dat waren kon u niet duiden (CGVS p.9).

Aangezien u aangaf de zaak van uw schoonvader te behartigen- u ondernam wat dit betreft pogingen om zijn naam onder de aandacht van de pers te brengen (CGVS p.10)- is het ongeloofwaardig dat u van deze zaken niet op de hoogte bent.

Soortgelijke vaststellingen werden ook bij uw echtgenote gedaan. Ook zij wist niet wie de twee politiek activisten zijn tegen wie haar vader verklaringen moest afleggen. Zij wist ook niet wat de band was tussen deze activisten en haar vader (CGVS M. (...) p.6-7).

Daarnaast zijn jullie onderlinge verklaringen over de manier waarop u de zaak onder de aandacht wou brengen tegenstrijdig. U beweerde dat er plannen bestonden om er een televisiereportage over te maken. U beweerde dat er wat dit betreft reeds afspraken waren met een journalist van Shant TV (CGVS p.10). Uw echtgenote ontkende dan weer dat er ooit plannen zijn geweest om een reportage te maken. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd, stelde zij haar verklaring bij, doch niet op overtuigende wijze. Zo gaf ze weliswaar aan dat er toch een plan was, maar dat geld het probleem was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u reeds bezig was met de uitvoering van het project en dat dit onderbroken werd sinds de waarschuwing van uw directeur (CGVS p.10). Bovendien kon uw vrouw ook niet zeggen of hierbij al een concreet medium (krant, tijdschrift, televisie, internet) voor ogen had (CGVS M. (...) p.7-8).

Aldus is niet aangetoond dat uw schoonvader om politieke redenen werd vervolgd. Hieruit volgt dat de reden waarom u zou worden vervolgd, wegvalt. Wat deze vervolging op zich betreft werden daarnaast vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Zo bleken de verklaringen van uw echtgenote in vele opzichten haaks te staan op die van u. Zij beweerde onder meer dat u enkel problemen heeft gekend met een kopstuk uit de criminele wereld (wiens naam of bijnaam zij niet kon geven). Zij verklaarde dat u met de autoriteiten of met uw werkgever geen problemen heeft gekend. Van uw werkgever kon zij overigens evenmin de naam geven (CGVS M. (...) p.5, 8-9). Deze vaststellingen zijn strijdig met de kern van uw relaas. U beweerde immers dat u door toedoen van uw werkgever en een politierechercheur valselijk van fraude (het verwisselen van een diamant door een gewone steen) werd beschuldigd. Hierdoor kreeg u problemen met de autoriteiten en met de koper van de ring. Uw echtgenote werd er aldus op gewezen dat u verklaarde wel problemen te hebben gekend met uw werkgever en de autoriteiten. Zij beweerde hierop dat zij onvoldoende op de hoogte is van uw problemen. Zij verklaarde dat u haar vanwege haar zwangerschap niet alles had verteld (CGVS M. (...) p.9). Deze verklaring is echter niet overtuigend gezien zij wel op de hoogte zou zijn van uw problemen met een crimineel, maar niet van problemen met autoriteiten of uw werkgever terwijl deze op geen wijze shockender zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig die zij hier helemaal geen weet van zou hebben. Aangezien uw echtgenote reeds twee maanden geleden bevallen is (25/01/2013) kan haar zwangerschap bovendien niet meer als reden voor deze onwetendheid worden opgegeven.

Er wordt aansluitend vastgesteld dat jullie onderlinge verklaringen strijdig zijn wat betreft uw oproep door de politie van Erebuni. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u op 23/11/2012 door uw echtgenote werd gebeld met de mededeling dat er een convocatie was toegekomen. U bent hierop naar huis vertrokken en bent met de convocatie naar de politie gegaan. U verklaarde dat u de convocatie bij binnenkomst heeft afgegeven aan de politie (CGVS p.6,13). In strijd hiermee verklaarde uw echtgenote dat er geen convocatie werd afgeleverd. Zij verklaarde dat er op 23/11/2012 een politieagent langs jullie huis was gekomen om te melden dat u zich op 26/11/2012 moest aanbieden. Uw echtgenote verklaarde meermaals dat er daarbij geen convocatie werd achtergelaten (CGVS M. (...) p.9). Zij werd aldus geconfronteerd met uw verklaringen maar gaf hier geen verduidelijking in.

Tot slot werd er binnen uw verklaring nog een tegenstrijdigheid vastgesteld over de nasleep van uw problemen. Zo beweerde u dat uw ontvoerders nog langs uw ouderlijk huis waren geweest nadat u uw woonst verlaten had. U verklaarde dat dit twee keer was gebeurd: aanvankelijk beweerde u dat zij

twee keer waren geweest toen u nog in Armenië was (CGVS p.7). Later beweerde u dat zij slechts één keer waren gekomen toen u nog in Armenië was. De tweede keer zouden zij gekomen zijn toen u al in België was (CGVS 14). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en verklaarde dat u het zich niet meer helemaal herinnert. U verklaarde dat uw ontvoerders zeker één keer waren gekomen toen u al in België zat. Dat u na confrontatie uw laatste verklaring bevestigt, kan echter niet overtuigen, aangezien u bij uw aanvankelijke verklaring dat u bij beide voorvallen in Armenië was, om bevestiging werd gevraagd en u toen nogmaals met stelligheid beweerde dat u bij beide voorvallen in Armenië was. Gezien het om slechts twee voorvallen ging, kan worden verwacht dat u een eventuele vergissing bij de nadere bevraging spontaan had ingezien en rechtgezet. Hiermee is de tegenstrijdigheid dan ook niet van de baan.

Op basis van dit alles moet dan ook besloten worden dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

De documenten die u verder nog aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, uw huwelijksakte en uw militair boekje leveren immers geen informatie over de problemen die u in Armenië zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen lijken zich in hun verzoekschrift te beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij geven aan dat zij zich niet kunnen vinden in de “*oppervlakkige en lichtzinnige*” beoordeling van hun asielmotieven.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verwerende partij motiveert in haar beslissingen dat, gelet op de informatie waarover zij beschikt, kan worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen voorgehouden problemen niet aannemelijk zijn, dat zij bovendien geen overtuigende, concrete bewijsstukken aanbrengen die de door hen beschreven ingrijpende problemen bevestigen, dat het document dat zij hebben bijgebracht geen objectieve aanwijzing inhoudt dat de strafzaak tegen de vader van tweede verzoekende partij zou zijn opgezet/gefabriceerd en dat hij omwille van politieke redenen op deze manier zou zijn vervolgd, dat verzoekende partijen onaannemelijk weinig informatie blijken te hebben omtrent de zaak van de schoonvader van eerste verzoekende partij en dat verzoekende partijen onderling tegenstrijdige

verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop eerste verzoekende partij de zaak onder de aandacht wou brengen. Verwerende partij besluit uit deze vaststellingen dat niet is aangetoond dat de schoonvader van eerste verzoekende partij om politieke redenen werd vervolgd en dat hieruit volgt dat de redenen waarom eerste verzoekende partij zou worden vervolgd, wegvalt.

Verzoekende partijen voeren met betrekking tot deze bevindingen aan dat zij hebben getracht om hun verklaringen zo goed mogelijk te staven door middel van bewijsstukken. Aldus hebben zij een bewijs aangebracht in verband met de zaak en de veroordelingen van hun (schoon)vader wegens drugshandel. Zij bevestigen dat deze zaak uitsluitend omwille van politieke redenen tegen hem werd opgezet. Uiteraard kunnen zij daarvan het bewijs niet leveren. Verzoekende partijen geven aan dat zij niettemin zullen trachten om bijkomende stukken te verzamelen omtrent de politieke werkzaamheden van hun (schoon)vader. Verder in het verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat zij ondertussen nog bijkomende stukken hebben kunnen bekomen ter staving van de problemen van eerste verzoekende partij, namelijk een "*eerste convocatie van politie van 27/11/2012*" (bijlage 4 bij het verzoekschrift) en een "*tweede convocatie van de politie dd 24/12/2012*" (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen benadrukken dat eerste verzoekende partij thans wordt opgeroepen in de hoedanigheid van beklaagde en dat deze stukken thans worden voorgelegd voor vertaling.

Dat zij bepaalde details niet kenden, is volgens verzoekende partijen niet abnormaal, aangezien tweede verzoekende partij nog zeer jong is en zelf niet politiek actief was/is. Zij kan dus niet geacht worden te achterhalen en te weten welke activiteiten haar vader precies had en met wie hij omging in dat kader. Zo is het evenmin ongeloofwaardig dat ook eerste verzoekende partij bepaalde details niet kent, ook al was zij van plan om de zaak nog verder te onderzoeken en er eventueel publiciteit aan te geven. Verzoekende partijen benadrukken dat dit haar project was en aangezien tweede verzoekende partij zwanger was, is haar gebrek aan kennis over "*het concretiseren van de publiciteit van de zaak*" geen afdoende reden om de geloofwaardigheid van hun relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partijen voegen hier nog aan toe dat tweede verzoekende partij overigens slechts zeer kort werd gehoord omtrent al deze elementen.

2.2.2.2. Waar verzoekende partijen aanhalen dat zij hun verklaringen zo goed mogelijk hebben getracht te staven door middel van bewijsstukken, dat zij wel degelijk een stavingstuk hebben bijgebracht omtrent de zaak die tegen hun (schoon)vader werd opgezet, dat zij uiteraard niet het bewijs kunnen leveren dat deze zaak uitsluitend omwille van politieke redenen tegen hem werd opgezet en dat zij ondertussen nog bijkomende stukken proberen te bekomen, wijst de Raad erop dat dergelijk verweer geen ander licht werpt op de vaststelling dat zij geen enkel overtuigend bewijsstuk hebben kunnen bijbrengen omtrent hun bewering dat hun (schoon)vader om politieke redenen werd vervolgd en dat eerste verzoekende partij, omdat zij zich inzette voor de zaak van haar schoonvader, eveneens problemen zou hebben ondervonden in haar land van herkomst. Op heden hebben verzoekende partijen immers geen overtuigende, concrete bewijsstukken aangebracht die de door hen beschreven ingrijpende problemen staven, hetgeen volgens verwerende partij, gelet op de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, nochtans wel van hen verwacht kan worden. Verzoekende partijen verschaffen in hun verzoekschrift geen afdoende verklaring waarom zij er nog steeds niet in geslaagd zijn om deze, nochtans essentiële, stukken bij te brengen.

Verzoekende partijen brengen als bijlage bij het verzoekschrift weliswaar in fotokopie twee convocaties bij, die zij vervolgens bij aangetekend schrijven van 16 augustus 2013 nogmaals overmaken en waarbij in het schrijven wordt vermeld dat dit het "*origineel van de nieuwe stukken*" betreft en de vertalingen, om vervolgens ter terechtzitting nogmaals de betreffende fotokopieën neer te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat ook de bij het aangetekend schrijven als origineel aangeduide stukken slechts kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een asielaas worden bijgebracht slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Betreft de onwetendheden omtrent de zaak van hun (schoon)vader, is de Raad van oordeel dat, waar nog zou kunnen worden aanvaard dat tweede verzoekende partij niet weet wie de twee politiek activisten waren tegen wie haar vader verklaringen moest afleggen en welke band er was tussen deze activisten en haar vader, van eerste verzoekende partij toch wel kan worden verwacht dat zij meer duiding zou kunnen geven over dergelijke elementen. Immers, het feit dat haar schoonvader weigerde compromitterende verklaringen af te leggen over de twee andere activisten, zou ervoor hebben gezorgd

dat een valse aanklacht tegen hem zou zijn geformuleerd. Haar schoonvader werd volgens haar verklaringen valselijk beschuldigd van drugshandel, en zou hiervoor veroordeeld zijn tot vijf jaar gevangenisstraf. Eerste verzoekende partij heeft eveneens verklaard dat zij zich wilde inzetten voor zijn zaak en dat zij een reportage wou laten maken over hem (*“Er was een journalist van Shant tv die van plan was naar huis van schoonvader te komen om reportage te maken, we waren 1-2 weken bezig met project.”*, administratief dossier, stuk 6, p. 10). Zij zou vervolgens op haar beurt hierdoor ernstige problemen hebben ondervonden. Dat eerste verzoekende partij dan onaannemelijk weinig geïnformeerd blijkt te zijn over de hiervoor vermelde aanleiding van de ganse problematiek, is uiterst ongeloofwaardig.

Daar waar verzoekende partijen de onderling tegenstrijdige verklaringen omtrent de manier waarop eerste verzoekende partij de zaak van haar schoonvader onder de aandacht wou brengen trachten af te doen als een onwetendheid in hoofde van tweede verzoekende partij, die volgens hen excusabel is omdat het een project was van eerste verzoekende partij en omdat tweede verzoekende partij toen zwanger was, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer geen grondslag vindt in de verklaringen die tweede verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Immers toen tweede verzoekende partij werd geconfronteerd met het feit dat haar echtgenoot had aangegeven dat er wel een plan was om een reportage te maken, stelde zij haar verklaringen bij door aan te geven dat er inderdaad een plan was om een reportage te maken maar dat er geen geld voor was (administratief dossier, stuk 7, p. 7) (terwijl haar echtgenoot dan weer aangaf dat dit project onderbroken werd na de waarschuwing van haar directeur). Hun argument dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte gesteld werd over dit project omdat zij er zelf niet mee bezig was en omdat zij toen zwanger was, kan bijgevolg niet in het minst overtuigen.

Betreft het betoog ten slotte dat tweede verzoekende partij overigens slechts zeer kort werd gehoord omtrent al deze elementen, stelt de Raad vast dat uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat tweede verzoekende partij de kans werd gegeven om haar asielrelaas op een uitgebreide en gedetailleerde manier uit de doeken te doen (administratief dossier, stuk 7). Eveneens blijkt dat haar meermaals zeer concrete vragen werden gesteld over deze elementen waardoor de duur van het gehoor op zich volstrekt irrelevant is. Een dergelijke opmerking verandert bijgevolg niets aan de motieven in kwestie.

2.2.3.1. Aangaande de bevinding dat verzoekende partijen flagrant tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de personen/instanties met wie eerste verzoekende partij in Armenië problemen zou hebben gekend, scharen verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift achter de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd. Zij leggen uit dat eerste verzoekende partij slechts een beperkte versie van haar problemen heeft meegegeven aan haar echtgenote. Zij was immers zwanger en het diende tot niets om haar alle details uit te leggen, temeer daar eerste verzoekende partij zelf nog in het duister tast omtrent bepaalde elementen. Het resultaat was dat zij het land moesten verlaten en dat die beslissing werd genomen door eerste verzoekende partij.

2.2.3.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Het komt verzoekende partijen dan ook niet toe om zich in hun verzoekschrift te scharen achter de versie die door één van hen werd weergegeven.

Betreft het excuus dat eerste verzoekende partij slechts een beperkte versie van haar problemen heeft verteld aan haar echtgenote omdat zij toen zwanger was, wijst de Raad op hetgeen verwerende partij hier reeds over heeft gesteld: *“Zij verklaarde dat u haar vanwege haar zwangerschap niet alles had verteld (CGVS M. (...) p.9). Deze verklaring is echter niet overtuigend gezien zij wel op de hoogte zou zijn van uw problemen met een crimineel, maar niet van problemen met autoriteiten of uw werkgever terwijl deze op geen wijze shockender zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig die zij hier helemaal geen weet van zou hebben. Aangezien uw echtgenote reeds twee maanden geleden bevallen is (25/01/2013) kan haar zwangerschap bovendien niet meer als reden voor deze onwetendheid worden opgegeven”*. Het wederom in het verzoekschrift opwerpen van deze verschoningsgrond volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de desbetreffende motivering.

Dat eerste verzoekende partij niet alles zou hebben verteld aan haar vrouw, omdat zij zelf nog in het duister tast omtrent bepaalde elementen, betreft volgens de Raad een argument dat kant noch wal raakt. Zoals reeds geciteerd werd, kan helemaal niet worden ingezien waarom zij tweede verzoekende partij op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat zij problemen zou hebben gehad met een crimineel, maar dat zij tegen haar echtgenote met geen woord zou hebben gerept over de problemen die zij zou hebben ondervonden met de Armeense autoriteiten en met haar werkgever. Het feit dat tweede verzoekende partij niet eens op de hoogte blijkt te zijn van de personen/instanties die eerste verzoekende partij vreest, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.2.4.1. Nopens de onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft de oproeping door de politie van Erebuni en de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij over de nasleep van haar problemen, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij zich heeft vergist met betrekking tot de convocatie en dat eerste verzoekende partij zich heeft vergist in verband met de bezoeken van de ontvoeders. Zij lichten verder toe dat zij kersverse ouders zijn, die thans hun handen vol hebben met het leven zoals het zich in België afspeelt. Het is in die omstandigheden verschoonbaar en begrijpelijk dat zij bepaalde dingen vergeten en/of in de war zijn omtrent gebeurtenissen die zich eerder in Armenië hebben afgespeeld. Hun geheugen heeft te lijden onder de stress, aldus verzoekende partijen.

2.2.4.2. Waar verzoekende partijen de flagrante tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld trachten af te doen als vergissingen/vergetelheden, die te wijten zouden zijn aan het feit dat hun geheugen lijdt onder de stress waarmee zij te kampen hebben, stipt de Raad nogmaals aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer bepaald het ontvangen van een convocatie en het twee keer bezoek krijgen van de belagers van eerste verzoekende partij – in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode en ondanks het zich gestresseerd voelen een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Bovenstaand verweer kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor aangaande flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden relaas.

2.2.5. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dan ook niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT